

Lucia DE DYCKER Voorzitster en bezielster van Permanent Welzijns- overleg in Wetteren

De genomineerden voor de Federale Prijs Armoedebestrijding, eind mei, waren niet enkel verenigingen en OCMW's, maar ook een privépersoon: de Wetterse Lucia DE DYCKER. Ondanks de obstakels op haar eigen levenspad, helpt ze mensen in armoede vooruit. DE DYCKER heeft het zelf niet breed, maar is al jaren dag in dag uit als vrijwilligster in de weer.

'Voor een groep zal ik me altijd kwetsbaar blijven voelen'

Jozefien VAN HUFFEL

De koffie is al gezet wanneer Lucia DE DYCKER binnenwaait in het CAW-lokaal in Wetteren, waar Permanent Welzijnsoverleg vzw (PWO) haar stek heeft. Het regent te hard om te sporten, zoals was gepland, dus haalde de voorzitster nog snel een spel. „Gaan we rustig naar de keuken voor het gesprek?“, vraagt ze. Om dan te beslissen dat we bij de andere vrijwilligers in de onthaalruimte blijven zitten. „Vooraf hier, tussen deze mensen, voel ik me thuis.“

–Bent u ook uit Wetteren afkomstig?

Ik ben hier geboren en wil hier niet weg. Kom ik van een vergadering in Brussel, dan ben ik opgelucht als de borden van het station van Wetteren verschijnen, al moet ik dan nog een eind wandelen. Dat gevoel dateert uit mijn kindertijd. Toen ik zeven was, overleed mijn moeder. Ze had vijf kinderen en voor ze stierf, bracht ze een broer en mij naar de familie. Ik verloor ook mijn vader, broers en zus. Ik keek uit naar de weekends: dan kon ik naar Wetteren.

Toen ik twaalf was, trouwde mijn zus en keerde ik terug om het huishouden te doen. Ik wilde naar school, maar dat kon niet. Toen de leerplicht in 1983 verlengd werd tot 18 jaar, vond ik dat heel goed. Ik hing op straat rond en belandde in een tehuis. Daar was het goed, maar nadien trouwde ik en was ik aan de sukkel.

–Wanneer kwam er een ommekeer in uw leven?

Ik wilde het beste voor mijn drie kinderen. Nooit konden ze vrienden uitnodigen. Hun vader was meestal dronken en er was altijd wel iets aan de hand. De oudste was dertien toen ik met hen rond de tafel zat en vroeg hoe zij het verder zagen. Ik had steun nodig om de beslissing te nemen. De scheiding was zwaar voor iedereen, maar ik wist dat ik nog mogelijkheden had.

Een tijd later zocht het OCMW mensen voor een project over armoede. Al snel zat ik hele dagen in het OCMW-kantoor. Ik schreef nieuwsbrieven en voelde me daar goed. Een maatschappelijk werkster liet me naast haar zitten en leerde me onder meer met de computer werken. Toen het geld voor het project op was, kreeg ik de vraag om het over te nemen.

–Hoe pakte u dat aan?

Ik praatte met de burgemeester en besliste om het te doen. Toen moest ik op zoek

Voorzitster, luisterend oor, vormgeefster, adviseur voor de gemeente. Lucia De Dycker is het allemaal. © Kristof Ghyselinck

naar geld. Ik was gewend om me te redden en typte gewoon op het internet 'subsidies' en 'armoede' in. Ik vond een website en verzond een e-mail. Een halfuur later kreeg ik antwoord, en wel van de man die destijds directeur was van het tehuis waar ik verbleef. „Wil je mee naar een congres in Dubrovnik? We zoeken nog een vrijwilliger om te getuigen“, schreef hij.

„Iedere mens heeft iets in zich om muren waar hij voor staat te doorbreken“

Ik had nog nooit gevlogen en schrok erg van die vraag. Maar ik ging. Achteraf zette ik me nog meer in. Want als mensen die weten waar ik vandaan kom, me zo'n kans geven, dan geloven ze in me. Ik weet nu dat iedere mens iets in zich heeft om door de muren te breken waar hij voor staat.

–Wat is uw taak als voorzitter?

We hebben ongeveer zeshonderd leden, van wie veertig vrijwilligers. Ik ben voor-

zitter, maar eigenlijk sta ik onder hen. Ik wil hen opmonteren en de kracht geven om verder te gaan in en buiten de vereniging. De mensen hier zijn als familie. Ik mis ze als ik even niet kom.

Mijn gezin zucht wel eens: „Het is weer PWO, zeker?“ Maar ik kan geen vraag naast me neerleggen. Mensen in armoede worden al genoeg van het kastje naar de muur gestuurd. Ik wil samen met hen een oplossing bedenken.

Ik zit ook in de welzijnsraad in Wetteren. Vier jaar geleden bleek uit een onderzoek van studenten bij ons dat heel wat mensen in armoede baat zouden hebben bij een vrijetijdspas. We nodigden het beleid uit en lieten het thema niet los. Vorig jaar in mei werd de pas uiteindelijk gelanceerd. Nu is het ook onze taak om hem te promoten en te zien of het goed is.

–Het PWO organiseert vorming voor mensen in armoede. Waarom is dat belangrijk?

Zelfs ik, die hele dagen bezig ben met officiële papieren, begrijp niet alles. Flyers en folders zijn ook zelden laagdrempelig. Ook de folder die de vrijetijdspas in Wetteren moest promoten, sprak onze doel-

groep niet aan. Wij nodigen dan een spreker uit en laten die helder uitleggen wat er in een folder staat. Had ik vandaag enkel de kennis die ik vijftien jaar geleden had, ik raakte ook de weg kwijt.

Steeds meer besef ik dat het PWO veel meer doet dan vorming en ontspanning organiseren. Onlangs nog stuurde iemand me een bericht op Facebook. Ik herkende haar niet, maar ze bedankte me omdat ik haar ooit op weg zette met papieren. Een ander meisje vertelde dat ik haar overtuigd had om toch voort te studeren. Dat is fantastisch. Ook mijn eigen kinderen gaf ik onbewust heel wat mee.

–U won niet, maar wat betekende de nominatie voor de Federale Prijs tegen Armoedebestrijding voor u?

Mensen buiten de vereniging nomineerden me. Uiteraard deed dat deugd. Ik ontmoette prinses Astrid en ze leek me warm en oprecht geïnteresseerd. Toch werk ik liever achter de schermen. Bij het PWO is iedereen gelijk, maar als ik elders voor een groep moet spreken, blijft dat moeilijk. Ik wordt straks vijftig, maar na al die jaren voel ik nog steeds hoe kwetsbaar ik ben.